

Ojstrica (Foto: Janez Šeme)

in opojno. Le včasih mi prinese veter zamolkel šum izpod Okrešlja. Bel in srebrn trepet tam slap ob večno lepem rojstvu Savinje na rdečem ozadju razjedene peči; v temnem, zamolklo zelenem okviru visokega poletja, ki se vzpenja, vedno redkejši, do grobih starodavnih gub v obličju Mrzle gore. Že dolgo poznam ta šum. Naslonim se na skalo: bela je in trda. Polni me čar, polni višina. Veke zastirajo pogled. Tu sem in srečen sem. Nič več ne mislim. Izpod trepalnic jih gledam, te svoje misli, kako rade bi se izmotale iz barvnega klobčiča, ki so se ujele vanj. A, kaj, utrujene postajajo. Naj bodo, saj jih ne potrebujem. Sama sva z goro in harmonija je v obeh. Saj sva prijatelja že davno. In veter, ki mi boža razgreta lica, ki mi je prijatelj, in prijatelj je sonce, ki se spet ogrne v svoj žareči mir. To so trenutki, ki stokrat odtehtajo ves trud s strmih steza. Gora mi govori, poslušam jo. Mrmra v ušesa, toplo in dobrodušno. »Pri meni si,« mi pravi. »Srečo imam in mir, oboje sem ti dala. Vsi moji čari so ti skoraj v dlaneh. Pozabi, kdo si in čemu, zdaj vse pozabi in odpočij si! Novih moči naberi v mojem svetu, da ne boš strt in žalosten, kadar se srečaš s prevaro in lažjo v nižinah.« »Čuj, vetriču sem naročila, da bo godel po nevidnih strunah v pečevju. Naprosila sem ga, naj ti prinese rezki vonj ruševja in hrapave trave z višin. Iz kotanj, kjer vse leto dremlje stari zaspanec sneg, ti bo prinesel blagodejni hlad in te osvežil z njim. Če boš

hotel, bo utihnil in se skril za greben, da boš poslušal, kako poje tišina. Poslušaj!«

Res, vse je tiho, le kavri za Rdečim kupom včasih zakriče. In slap Savinje poje, poje. Tihota poglablja kot njen večni prizvok. Čas teče neopazno. Tako je, kot bi še on prisluhnil tišini in obstal. Tišina poje! Vsi pojmi so se razgubili, vse misli raztopile. Samo še majhen člen velike enote sem, droben delček prirode ... Dolgo tako ležim. Nato se prebudi osebnost, rodi se človek. Treba bo iti, da si mi je žal. Saj je tako lepo na gori, da bi še ostal, zrl v doline in prisluškoval počasnemu utripu njenega življenja.

Opomba uredništva: Prispevek je le drobec iz zapuščine podobnih, ki jih je šele 12 let po smrti avtorja našel njegov brat Vinko Šmajs. ◻

Pojdi z menoj v planine

Vinko Hrovatič

Pojdi z menoj v planine,
popotnica, palica moja,
ko trudna postala bo z leti mi hoja,
ti vračaj mi lepe spomine.

Beli trop

Slavica Štirn

Na prebujeni
planini
beli trop.

Zvonci odzvanjajo,
vabijo.

Kakšna radost:
zliti se
v srebrnem jutru
s pesmijo zvoncev,
dišečimi travami,
modrino neba.

Odzvanjati svetu.